války, nebylo tím však vysloveno, že by tu byly také další předpoklady nároku na důchod vdovský s hlediska všeobecného předpisu §u 2. zákona o výši příjmu. Míjí se proto cíle i výtka rozporu napadeného rozhodnutí se spisy.

Z důvodů těch bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.
(Rozhodnutí nejvyššího správního soudu ze dne 4. června 1928, č. 15584/27.)

K §u 2. pož. zák.

Byl-li příjem válečného poškozence zjištěn podle předpisu daňového, je zjištění to rozhodné, třeba předpis nenabyl právní moci, a není třeba stranu o výsledku šetření slyšeti. (Nález nejvyššího správního soudu ze dne 4. června 1928, č. 8893/27.) — Byl-li však příjem zjišťován jinak, je třeba vždy o výsledcích šetření slyšeti stranu, jinak řízení je neúplné a vadné. (Nález nejvyššího správního soudu ze dne 2. června 1928, č. 14965/28.)

§ 21, odst. 2, pož. zák.

Nezletilý Josef M., který prostřednictvím svého poručníka Karla F. domáhá se přiznání důchodu sirotčího, je nemanželským synem Karla F., obuvníka v Příšovicích u Turnova, československého státního občana, který padl ve válce dne 17. června 1917 a dělnice Jandochy M., polské státní občanky, příslušející domovským právem do obce Petranky, okres Kalusz (republika Polská). Podle spisů není sjednána reciprocita s Polskem.

Napadeným rozhodnutím ze dne 15. ledna 1927, č. j. 41613-V/1a-26, nepovolilo ministerstvo sociální péče Josefu M. sirotčí důchod po nemanželském otci Karlu F. podle §u 21, odst. 2, posl. věty, zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., ježto nejsou splněny podmínky svrchu citovaného zákonného ustanovení.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nejvyšší správ. soud.

Dle ustanovení §u 21, odst. 1, zákona shora citovaného, mají na důchod sirotčí nárok za ostatních podmínek zákonných také děti nemanželské. Předpokladem nároku tohoto jest však především, aby dítě bylo československým státním občanem (arg. § 1, ve spojení s §em 1, zákona ze dne 8. dubna 1919, č. 199 Sb. z. a n.).

Není o tom sporu, že stěžovatel není státním občanem československým, neboť jest nemanželským synem Jandochy M., polské příslušnice.

Přichází tedy v úvahu v daném případě ustanovení §u 21, odst. 2, posl. věty, o které opírá se napadené rozhodnutí.

Podle posléz uvedeného předpisu jest ministerstvo sociální péče zmocněno, aby za podmínek reciprocity uzavřelo s cizími státy smlouvu, podle které by mohl býti přiznán důchod i takovým sirotkům, jichž nemanželská matka není státní občankou československou, je-li aspoň nemanželský otec zdejším státním občanem.

Ze znění tohoto předpisu ve spojení s textací celého druhého odstavce §u 21, plyne jasně, že rozhodnutí v případech těchto jest dáno do volné úvahy úřadu, z čehož podává se další důsledek, že na přiznání důchodu sirotčího v případech takových nemá vůbec strana subjektivního nároku.

Nemá-li strana právního nároku na přiznání důchodu sirotčího, nemohlo býti odepřením důchodu porušeno její subjektivní právo.

Míjí se proto cíle výtka vadnosti řízení, že není blíže konstatován skutkový základ vztahující se na zákonný předpis §u 21, odst. 2, posl. věty, který nebyl povinen žalovaný úřad rozváděti.

Nemůže dále proto obstáti ani další výtka nezákonnosti, kterou spatřuje ostatně stěžovatel jen v tom, že měl důchod sirotčí býti přiznán „blahovolným výkladem zákona", poněvadž matka v Československu žila.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.
(Nález nejvyššího správního soudu ze dne 4. června 1928, č. 11697/27.)